

3. Czy, w świetle wymogów określonych w art. 6 ust. 1 oraz w załączniku do dyrektywy 2002/20/WE, można uznać za przejrzystą składkę, której wymóg uiszczania ustanowiony został w art. 5 ustawy nr 8/2009 z dnia 28 sierpnia 2009 r., jeżeli nie wiadomo, jaką konkretnie działalność prowadzi Corporación de Radio y Televisión Española w ramach świadczenia usługi powszechnej lub usługi publicznej?

⁽¹⁾ Dz.U. 2002, L 108, s. 21, polskie wydanie specjalne: rozdział 13 tom 29 s. 337-348.

**Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 13 grudnia 2017 r. w sprawie T-692/15
HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH / Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 15 lutego
2018 r., HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH**

(Sprawa C-123/15 P)

(2018/C 161/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH (przedstawiciel: M. Schlingmann, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu wydanego w dniu 13 grudnia 2017 r. w sprawie T-692/15 HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH/Rada Unii Europejskiej;
- nakazanie Radzie Unii Europejskiej:
 1. zapłaty na rzecz wnoszącej odwołanie odszkodowania w wysokości 2 516 221,50 EUR tytułem naprawienia szkody i zadośćuczynienia z powodu krzywdy poniesionych w następstwie umieszczenia jej nazwy w wykazie osób, podmiotów i organów figurującej w załączniku V do rozporządzenia (WE) nr 423/2007 ⁽¹⁾ i w załączniku VIII do rozporządzenia (UE) nr 961/2010 ⁽²⁾;
 2. zapłaty na rzecz wnoszącej odwołanie odsetek za zwłokę zgodnie ze stopą procentową stosowaną przez Europejski Bank Centralny (EBC) do podstawowych operacji refinansowania, powiększoną o dwa punkty procentowe od dnia 17 października 2015 r. do dnia całkowitej zapłaty;
 3. pokrycia kosztów postępowania, w szczególności kosztów poniesionych przez wnoszącą odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie opiera swój środek zaskarżenia na naruszeniu przez Sąd prawa Unii.

Podnosi ona w szczególności następujące naruszenia prawa Unii:

- Uwzględniając na korzyść Rady Unii Europejskiej okoliczności i informacje, które Rada przedstawiła dopiero po przyjęciu środków niezgodnych z prawem, w tym, w części, dopiero w toku postępowania w sprawie skargi, Sąd błędnie przyjął nieprawidłowy moment, w odniesieniu do którego należało dokonać oceny..
- Sąd błędnie stwierdził, że istniały poszlaki pozwalające uznać za co najmniej wiarygodne, że wnosząca odwołanie „pozostawała w posiadaniu lub pod kontrolą innego podmiotu [w tym wypadku IRISL]”. W szczególności Sąd zastosował błędne kryterium oceny i niesłusznie uwzględnił przedstawione przez Radę informacje, których nie posiadała ona w momencie dokonywania oceny. Sąd nie ustalił także stopnia (rzekomej) kontroli ani jej intensywności i dokonał błędnej oceny poszlak.

- Sąd błędnie stwierdził, że rozporządzenie nr 668/2010 – w zakresie, w jakim dotyczy skarżącej – jest zgodne z prawem.
- Sąd błędnie stwierdził, że niewystarczający charakter uzasadnienia środków przyjętych wobec wnoszącej odwołanie nie może co do zasady doprowadzić do powstania odpowiedzialności Unii i błędnie zaniechał rozpatrzenia naruszenia prawa do skutecznej ochrony sądowej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 423/2007 z dnia 19 kwietnia 2007 r. dotyczące środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2007, L 103, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. 2010, L 281, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 5 grudnia 2017 r. w sprawie T-728/16,
Tuerck / Komisja, wniesione w dniu 15 lutego 2018 r. przez Komisję Europejską**

(Sprawa C-132/18 P)

(2018/C 161/42)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Gattinara, B. Mongin, L. Radu Bouyon, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Sabine Tuerck

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu (pierwsza izba) z dnia 5 grudnia 2017 r. w sprawie Tuerck/Komisja;
- Oddalenie skargi w pierwszej instancji;
- Obciążenie drugiej strony odwołania kosztami postępowania w pierwszej instancji;
- Obciążenie S. Tuerck kosztami postępowania niniejszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

W odniesieniu do procedur przeniesienia uprawnień emerytalnych nabytych w krajowym zakładzie do systemu emerytalnego urzędników Unii Europejskiej, o którym mowa w art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego urzędników Unii, pierwszy zarzut odwołania dotyczy naruszenia przez Sąd orzecznictwa Trybunału wypracowanego w sprawie *Radek Časta* (wyrok z dnia 5 grudnia 2013 r., C-166/12, pkt 24, 28 i 31), zgodnie z którym czynność polegająca na przeliczeniu wartości kapitałowej praw do emerytury nabytych w systemie krajowym na lata zaliczane do okresu uprawniającego do emerytury w systemie emerytalnym Unii podlega prawu Unii. Czynność ta obejmuje uwzględnienie waloryzacji kapitału między wnioskiem a chwilą faktycznego transferu, przewidzianą przez regulamin pracowniczy. Sąd popełnił naruszenie prawa, ponieważ uznał, że Komisja nie miała uprawnienia do dokonania odliczenia waloryzacji kapitału między dniem zarejestrowania wniosku o przeniesienie a faktycznym transferem kapitału. Uznając, że Komisja nie ma kompetencji do dokonania takich odliczeń, Sąd naruszył art. 11 ust. 2 akapit 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, pominał fakt uznanych w tym artykule kompetencji Komisji oraz naruszył prawo.